

czający 14 dni z miejsca pobytu stałego (zamieszkania) lub miejsca pobytu czasowego trwającego ponad 2 miesiące.

2. Obowiązkowi określonymu w ust. 1 podlegają również:

- 1) żołnierze rezerwy powołani w ramach ćwiczeń wojskowych do pełnienia funkcji dowódczych i instruktorskich związanych z prowadzeniem wojskowego szkolenia poborowych lub szkolenia poborowych w oddziałach samoobrony,
- 2) osoby, którym nadano przydziały organizacyjno-mobilizacyjne do służby w formacjach samoobrony, jeżeli wyjazd z miejsca pobytu spowoduje nieobecność na ćwiczeniach samoobrony w ustalonym terminie.

3. Zawiadomienia dokonuje się w sposób ustalony przez dowódcę jednostki wojskowej lub komendanta oddziału (formacji) samoobrony.

Rozdział 4.

Uzyskiwanie zezwoleń na wyjazd i pobyt za granicą.

§ 14. 1. Obowiązkowi uzyskania zezwolenia na wyjazd i pobyt czasowy za granicą podlegają:

- 1) poborowi przeznaczeni do odbycia zasadniczej służby wojskowej,
- 2) żołnierze zwolnieni z zasadniczej służby wojskowej bez przeniesienia do rezerwy, z wyjątkiem żołnierzy uznanych za zdolnych do służby w formacjach samoobrony (kategoria „D”),
- 3) osoby przeznaczone do wojskowego szkolenia poborowych lub do szkolenia poborowych w oddziałach samoobrony, odbywające to szkolenie,
- 4) osoby powołane do odbycia przeszkolenia wojskowego w jednostkach wojskowych w ramach wojskowego szkolenia studentów,
- 5) żołnierze rezerwy powołani do odbycia ćwiczeń wojskowych,
- 6) żołnierze rezerwy powołani do okresowej służby wojskowej.

2. Obowiązek uzyskania zezwolenia na wyjazd i pobyt za granicą nie dotyczy osób wymienionych w ust. 1, które:

- 1) przekraczają granicę na podstawie przepustek wydanych w małym ruchu granicznym albo na podstawie przepustek turystycznych lub kart pływania morskich,
- 2) wyjeżdżają służbowo za granicę w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych w służbie ruchu żeglugi wodnej lub powietrznej albo komunikacji lądowej.

§ 15. 1. Obowiązek uzyskania zezwolenia na wyjazd i pobyt czasowy za granicą powstaje:

- 1) dla poborowych przeznaczonych do odbycia zasadniczej służby wojskowej — z dniem przeznaczenia ich do tej służby,
- 2) dla żołnierzy zwolnionych z zasadniczej służby wojskowej bez przeniesienia do rezerwy — z dniem zwolnienia ze służby,
- 3) dla osób przeznaczonych do wojskowego szkolenia po-

borowych lub do szkolenia poborowych w oddziałach samoobrony, odbywających to szkolenie — z dniem przeznaczenia do tego szkolenia,

- 4) dla osób, o których mowa w § 14 ust. 1 pkt 4—6 — z dniem doręczenia im karty powołania do czynnej służby wojskowej.

2. Okoliczności określone w ust. 1 pkt 1—3 stwierdzają odpowiednie wpisy w wojskowym dokumencie osobistym.

§ 16. 1. Zezwolenie na wyjazd i pobyt czasowy za granicą wydaje osobom określonym w § 14 ust. 1 pkt 1—3 powiatowy (miejski, dzielnicowy) sztab wojskowy właściwy ze względu na ich miejsce pobytu stałego (zamieszkania) lub pobytu czasowego, trwającego ponad 2 miesiące, a osobom określonym w § 14 ust. 1 pkt 4—6 — powiatowy (miejski, dzielnicowy) sztab wojskowy, który wydał im kartę powołania.

2. Zezwolenie na wyjazd i pobyt czasowy za granicą wydaje się zainteresowanej osobie na formularzu według odrębnie ustalonego wzoru.

§ 17. 1. W celu uzyskania zezwolenia na wyjazd i pobyt czasowy za granicą osoby określone w § 14 ust. 1 są obowiązane przed wystąpieniem do właściwego organu administracji państwowej z podaniem o wydanie paszportu (wkładki paszportowej do dowodu osobistego) zgłosić się do właściwego powiatowego (miejskiego, dzielnicowego) sztabu wojskowego z wojskowym dokumentem osobistym i kartą powołania, jeżeli została im wydana.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również do osób, które w chwili powstania obowiązku uzyskania zezwolenia na wyjazd i pobyt za granicą posiadają już paszport (wkładkę paszportową do dowodu osobistego) albo złożyły podanie o jego wydanie.

§ 18. Przepisy § 14—17 nie mają zastosowania do osób, które ubiegają się o zezwolenie na wyjazd za granicę na pobyt stały. Osobom tym właściwy powiatowy (miejski, dzielnicowy) sztab wojskowy wydaje zaświadczenie o ich stosunku do obowiązku służby wojskowej.

Rozdział 5.

Przepisy końcowe.

§ 19. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Ministrów Spraw Wewnętrznych i Obrony Narodowej z dnia 14 grudnia 1961 r. w sprawie obowiązku meldunkowego osób podlegających powszechnemu obowiązkowi wojskowemu (Dz. U. Nr 60, poz. 335),
- 2) rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 18 czerwca 1964 r. w sprawie wydawania zezwoleń na wyjazd za granicę niektórym osobom podlegającym powszechnemu obowiązkowi wojskowemu (Dz. U. Nr 26, poz. 171).

§ 20. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: *W. Jaruzelski*
Minister Spraw Wewnętrznych: *K. Świtala*

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 30 lipca 1969 r.

w sprawie badań lekarskich osób uprawiających w sposób zorganizowany ćwiczenia ruchowe.

Na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 327 i 334,

z 1951 r. Nr 1, poz. 2 i z 1955 r. Nr 11, poz. 67) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie reguluje zasady i tryb przeprowadzenia badań lekarskich osób uprawiających w sposób zorganizowany — w ramach organizacji sportowych, turystycznych i wychowania fizycznego — sport, turystykę kwalifikowaną i wychowanie fizyczne, zwane dalej „ćwiczeniami ruchowymi”.

§ 2. 1. Badania lekarskie zawodników uprawiających sport wyczynowy przeprowadzają lekarze:

- 1) Centralnej Przychodni Sportowo-Lekarskiej — w odniesieniu do osób zamieszkałych w m. st. Warszawie i na terenie województwa warszawskiego oraz członków kadry narodowej i olimpijskiej,
- 2) wojewódzkich przychodni sportowo-lekarskich — w odniesieniu do osób zamieszkałych na terenie danego województwa,
- 3) poradni sportowo-lekarskich oraz lekarze upoważnieni przez Centralną Przychodnię Sportowo-Lekarską lub wojewódzkie przychodnie sportowo-lekarskie — w zakresie ustalonym przez te przychodnie.

2. Badania lekarskie innych niż określone w ust. 1 osób uprawiających ćwiczenia ruchowe przeprowadzają lekarze:

- 1) poradni sportowo-lekarskich podległych Ministrowi Obrony Narodowej — w odniesieniu do osób zrzeszonych w organizacjach dotowanych przez Ministerstwo Obrony Narodowej,
- 2) zakładów służby zdrowia podległych Ministrom: Spraw Wewnętrznych oraz Komunikacji — w odniesieniu do osób zrzeszonych w organizacjach dotowanych przez Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz Komunikacji,
- 3) właściwych w tym zakresie poradni wchodzących w skład wojewódzkich przychodni higieny szkolnej oraz upoważnieni przez te poradnie lekarze sprawujący opiekę higieniczno-lekarską — w odniesieniu do uczniów,
- 4) przychodni dla studentów — w odniesieniu do studentów właściwych szkół wyższych,
- 5) przychodni sportowo-lekarskich wyższych szkół wychowania fizycznego — w odniesieniu do studentów tych szkół,
- 6) przychodni przyzakładowych (międzyzakładowych) — w odniesieniu do osób objętych opieką danej przychodni,
- 7) ośrodków zdrowia — w odniesieniu do osób zamieszkałych na terenie gromad,
- 8) poradni sportowo-lekarskich, wchodzących w skład przychodni obwodowych dla ogółu ludności — w odniesieniu do pozostałych osób.

§ 3. Nadzór specjalistyczny nad przeprowadzaniem badań lekarskich osób uprawiających ćwiczenia ruchowe przez placówki wymienione w § 2 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz w ust. 2 sprawuje Centralna Przychodnia Sportowo-Lekarska.

§ 4. 1. Ustala się następujące rodzaje badań lekarskich mających na celu stwierdzenie zdolności do uprawiania ćwiczeń ruchowych:

- 1) badania wstępne (kwalifikacyjne),
- 2) badania okresowe,
- 3) badania okolicznościowe.

2. Badania, o których mowa w ust. 1, obejmują:

- 1) ogólne badania lekarskie,
- 2) badania specjalistyczne oraz diagnostyczne w zakresie niezbędnym do wydania orzeczenia o zdolności do wykonywania określonej formy ćwiczeń ruchowych.

3. Szczegółowy zakres badań lekarskich dla poszczególnych ćwiczeń ruchowych ustala Centralna Przychodnia Sportowo-Lekarska.

§ 5. Badaniom wstępnym podlegają osoby, które zamierzają uprawiać określoną formę ćwiczeń ruchowych.

§ 6. 1. Badaniom okresowym podlegają wszystkie osoby uprawiające ćwiczenia ruchowe.

2. Terminy badań okresowych ustala się:

- 1) w okresach nie dłuższych niż 3 miesiące — dla osób uprawiających boks, zapasy, judo, podnoszenie ciężarów, pletwonurkowanie oraz dla osób, które nie ukończyły lat 16, a uprawiają sport wyczynowy,
- 2) w okresach nie dłuższych niż 6 miesięcy — dla osób uprawiających lekką atletykę, piłkę nożną, piłkę ręczną, piłkę siatkową, koszykówkę, kolarstwo, żeglarstwo, sport motorowy, rugby, szybownictwo, wioślarstwo, kajakerstwo, saneczkarstwo, pięciobój nowoczesny, dwubój zimowy, hokej na trawie, hokej na lodzie, pływanie, jeździectwo, łyżwiarstwo szybkie, łyżwiarstwo figurowe, akrobatykę, gimnastykę, narciarstwo, tenis, szermierkę, tenis stołowy, taternictwo, sporty motorowodne,
- 3) w okresach nie dłuższych niż 12 miesięcy — dla osób uprawiających ćwiczenia ruchowe nie wymienione w pkt 1 i 2.

3. Osoby uprawiające ćwiczenia ruchowe, które przekroczyły 40 rok życia, podlegają badaniom w okresach nie dłuższych niż 6 miesięcy; nie dotyczy to osób uprawiających ćwiczenia ruchowe w ogniskach Towarzystwa Krzewienia Kultury Fizycznej.

§ 7. Badaniom okolicznościowym podlegają osoby uprawiające sport wyczynowy, które:

- 1) z powodu choroby trwającej dłużej niż 9 dni nie były zdolne do ćwiczeń ruchowych,
- 2) przebywały w zakładzie opieki zdrowotnej zamkniętej na leczeniu lub obserwacji,
- 3) uprawiają boks, jeżeli przegrały kolejno cztery walki lub uległy nokoutowi.

§ 8. Zgłaszający się na badanie lekarskie obowiązany jest okazać dowód tożsamości lub inny dokument z fotografią, a ponadto książeczkę sportowo-lekarską zawodnika lub skierowanie instytucji albo organizacji, w ramach której uprawia lub zamierza uprawiać ćwiczenia ruchowe.

§ 9. Po przeprowadzeniu potrzebnych badań właściwy lekarz (§ 2):

- 1) wydaje zaświadczenie lekarskie według ustalonego wzoru lub
- 2) wpisuje orzeczenie lekarskie do książeczki sportowo-lekarskiej zawodnika.

§ 10. 1. Jeżeli w wyniku badania lekarskiego zostanie ustalona niezdolność do uprawiania wybranej dyscypliny sportu, w orzeczeniu lekarskim należy wskazać ewentualnie inną formę ćwiczeń ruchowych, którą badany może uprawiać.

2. Orzeczenie może zawierać również wskazania lekarskie, których przestrzeganie jest warunkiem dopuszczenia do określonych ćwiczeń ruchowych.

3. Orzeczenie wydaje się osobie badanej w dniu badania. W razie konieczności przeprowadzenia badań dodatkowych (§ 4 ust. 2 pkt 2) orzeczenie powinno być wydane nie później niż w ciągu 2 dni po zakończeniu badań dodatkowych.

§ 11. Osoba, która ze względu na stan zdrowia została uznana za czasowo niezdolną do wykonywania ćwiczeń ruchowych, może wystąpić z wnioskiem o ponowne przeprowadzenie badania nie wcześniej niż po upływie 14 dni od dnia wydania orzeczenia.

§ 12. 1. Osobom uprawiającym sport wyczynowy przysługuje odwołanie od orzeczenia lekarskiego stwierdzającego niezdolność do ćwiczeń ruchowych.

2. Odwołanie od orzeczenia wydanego przez lekarzy określonych w § 2 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 składa się do wojewódzkiej przychodni sportowo-lekarskiej.

3. Odwołanie od orzeczenia lekarza wojewódzkiej przychodni sportowo-lekarskiej składa się do Centralnej Przychodni Sportowo-Lekarskiej.

§ 13. Przychodnie lub poradnie sportowo-lekarskie zakładają i prowadzą dla każdego badanego indywidualną kartę badań z pełną dokumentacją lekarską dotyczącą badań.

§ 14. Przepisy o badaniach wstępnych i okresowych oraz o orzeczeniach wydanych na podstawie tych badań dotyczą również sędziów i kierowników walk wykonujących swoje funkcje społecznie.

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *J. Kostrzewski*

179

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 11 lipca 1969 r.

w sprawie uczestnictwa szeregu państw w Konwencji wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych, sporządzonej w Wiedniu dnia 18 kwietnia 1961 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułami 49 i 50 Konwencji wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych, sporządzonej w Wiedniu dnia 18 kwietnia 1961 r. (Dz. U. z 1965 r. Nr 37, poz. 232), zostały złożone Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dokumenty ratyfikacyjne lub dokumenty przystąpienia do powyższej konwencji przez następujące państwa:

Burundi	dnia 1 maja	1968 r.,
Belgia	dnia 2 maja	1968 r.,
Dania	dnia 2 października	1968 r.,
Rumunia	dnia 15 listopada	1968 r.

z następującym oświadczeniem: „Rada Państwa Socjalistycznej Republiki Rumunii uważa, że postanowienia artykułów 48 i 50 Konwencji wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych, sporządzonej w Wiedniu dnia 18 kwietnia 1961 r., są sprzeczne z zasadą, że wszystkie państwa mają prawo stania się stronami wielostronnych umów regulujących sprawy dotyczące interesów wszystkich państw”.

Peru	dnia 18 grudnia	1968 r.,
----------------	-----------------	----------

Botswana	dnia 11 kwietnia	1969 r.
--------------------	------------------	---------

z następującym zastrzeżeniem: „Artykuł 37 Konwencji będzie stosowany tylko na zasadzie wzajemności”.

Swaziland	dnia 25 kwietnia	1969 r.
---------------------	------------------	---------

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że Rząd Barbadosu notą z dnia 6 maja 1968 r. powiadomił Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, iż uważa się za związany postanowieniami powyższej konwencji, która została rozciągnięta na terytorium Barbadosu przed uzyskaniem niepodległości.

Zgodnie z artykułem 51 ustęp 2 konwencja weszła w życie dla Burundi dnia 31 maja 1968 r., dla Belgii dnia 1 czerwca 1968 r., dla Danii dnia 1 listopada 1968 r., dla Rumunii dnia 15 grudnia 1968 r., dla Peru dnia 17 stycznia 1969 r., dla Botswany dnia 11 maja 1969 r., dla Swazilandu dnia 25 maja 1969 r.

Minister Spraw Zagranicznych: *S. Jędrzychowski*

180

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 14 lipca 1969 r.

w sprawie ratyfikacji przez szereg państw Konwencji (nr 29) dotyczącej pracy przymusowej lub obowiązkowej, przyjętej w Genewie dnia 28 czerwca 1930 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 27 Konwencji (nr 29) Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej stosowania pracy przymusowej lub obowiązkowej, przyjętej w Genewie dnia 28 czerwca 1930 r. (Dz. U. z 1959 r. Nr 20, poz. 122), Dyrektor Generalny Międzynarodowego Biura Pracy zarejestrował pod niżej podanymi datami ratyfikacje powyższej konwencji przez następujące państwa:

Kambodża	dnia 24 lutego	1969 r.,
Syjam	dnia 26 lutego	1969 r.,
Kolumbia	dnia 4 marca	1969 r.,
Jemen Południowy w stosunku do Adenu	dnia 14 kwietnia	1969 r.

Zgodnie z artykułem 28 wymienionej konwencji wejście ona w życie w stosunku do Syjamu dnia 26 lutego 1970 r. i w stosunku do Kolumbii dnia 4 marca 1970 r.

Jednocześnie podaje się, że Kambodża stając się dnia 24 lutego 1969 r. członkiem Międzynarodowej Organizacji Pracy uznała się za związaną nadal postanowieniami powyższej konwencji, których stosowanie było rozciągnięte na jej terytorium przez Francję. Konwencja ta pozostaje więc w mocy dla tego państwa bez zmian od dnia 24 lutego 1969 r.

Ponadto podaje się, że Jemen Południowy stając się dnia 14 kwietnia 1969 r. członkiem Międzynarodowej Organizacji Pracy uznał się za związany nadal postanowieniami powyższej konwencji odnośnie do części jego terytorium, to znaczy Adenu, na które to terytorium Wielka Brytania rozciągnęła stosowanie postanowień tej konwencji uprzednio. Konwencja ta pozostaje więc w mocy w stosunku do Adenu od dnia 14 kwietnia 1969 r.

Minister Spraw Zagranicznych: *S. Jędrzychowski*